

© TÚRA S HORSKÝM VŮDCEM

NÁROČNÝ TRAVERZ ČTYŘTISÍCOVEK SCHRECKHORN A LAUTERAARHORN

Co horský vůdce, to jiný přístup, ale každý z nich by si se svým klientem někdy rád zalezl i nějakou netradiční a náročnější túru. Jak může taková túra vypadat, když se po několika letech z klienta stane lezecký parták? Přečtěte si příběh Zdeňka Havrana a mezinárodního horského vůdce Jana „Honzány“ Novotného.

TEXT ZDENĚK HAVRAN A JAN NOVOTNÝ, FOTO JAN NOVOTNÝ

Pár týdnů po traverzu Grandes Jorasses mi volal Honzány s tím, že mu někdo dával skvělý tip na túru – traverz dvou ne moc známých čtyřtisícovek Schreckhorn (4 078 m) – Lauteraahorn (4 042 m) v Bernských Alpách. Prý by to mohlo ukonejšit naše choutky na sebetryznění v horách. Mrknul jsem do průvodce a zaklepal si na čelo. Vzhledem k velmi živým vzpomínkám z Grandes Jorasses se mi opravdu nechtělo podstupovat túru odhadovanou na 15-18 hodin. Tuhle túru jsme nechali u ledu, ale vloni nějak COVIDová situace chtěla, aby bylo dost času na trénink. Za místo, kde otestuji svou připravenost, jsem si vybral Grossglockner – nejprve Glocknerwand, celý na mačkách ve skoro zimních podmínkách, a o dva týdny později, již v letních podmínkách, Stüdelgrat se startem z Lucknerhütte.

Honza se mezitím během probíhající letní sezóny rozhybával v traverzu Weisshornu s Jendou Mokříšem a 20. srpna se s ním potkávám v Grindelwaldu s vidinou okénka dobrého počasí na příští 2,5 dne. K chatě Schreckhornhütte, což je mimochodem místy moc

Jedinná občerstvovací stanice na dlouhém pochodu k Schreckhornhütte.

Famózní žula ve spodní polovině Schreckhornu.

TIP HORSKÝ VŮDCE DOPORUČUJE: Všichni zájemci o Schrabengang by si měli na chytu vyfotit umístění slaňovacích tyčí. Stěna je neuvěřitelně rozbitá a sestup po celodenním lezení v nádherné skále může dělat potíže.

TRAVERZ SCHRECKHORN-LAUTERAARHORN

VYBAVENÍ NA TÚRU:

1x jednoduché lano 40 m, vybavení na ledovec, 4x friend, 3x expreska, smyčky na hroty a smyčky „zdrhačky“ pro všechny případy.

VZDÁLENOST Z PRAHY:

878 km

VÝCHOZÍ BOD:

Grindelwald, Švýcarsko

CHATA:

Schreckhornütte

TRVÁNÍ TÚRY:

15-18 hodin

VHODNÉ OBDOBÍ:

červenec-srpen

VHODNÉ PRO:

pokročilé alpinisty

PRŮVODCE:

kombinace více zdrojů (Daniel Silbernagel, Stefan Wullschleger: Berner Alpen, Hochtouren Topoführer, Topoverlag)

NA CO SI DÁT POZOR:

- Túra je opravdu velmi dlouhá. Klade velké nároky na fyzickou, technickou připravenost a sebranost dvojice.
- Velkou výhodou je, že se při sestupu v odpoledních hodinách již nedostáváte na rozbitý a děravý ledovec. Ten, po kterém dojdete pod chatu, je odkrytý a bez větších trhlin.
- Je potřeba být připraven na rozbitou pasáž za Schraubengangem.

vychytaný osmikilometrový pochodáček se skoro 1 300 m nahoru, stoupáme za neuvěřitelného vedra. Na druhou stranu, výhledy jsou tady opravdu velkolepé a divokost Bernských Alp úžasná.

Na chatu dorážíme před pátou večer a hned jak se zabydlíme, rovnou balíme věci na zítřek. Honza ještě věnuje pozornost fotkám s nákresey sestupu z Lauteraarhornu a od prima chataře Urbana dostává pár cenných rad pro ranní nástup. Po výborné večeři už okolo osmé jdeme na kutě, protože vstávat se bude v 1.30.

TMA ZKRACUJE VZDÁLENOST

Snídaně je na poměry švýcarských chat překvapivě skvělá a ve 2.15 již sestupujeme prudkou stezkou v sutovišti směrem k ledovci. Následuje asi půl hodiny chůze po ledovci, než zabočíme vlevo do prudkého svahu ve směru Schreckhorn. Kočičí oči, jak nazval Urban odrazky na kamenech, vidíme už z dálky a kličkování po sestoupení z ledovce je výrazně jednodušší. Až odpoledne si uvědomíme tu dálku, kterou jsme tmou tak nějak samozřejmě urazili. Máme nasazeno pěkné tempo, když si asi po hodině kontroluji hodinky, zjišťuji, že stoupáme více než 500 výškových metrů za hodinu. Přibližně po hodině a půl dorážíme k dalšímu ledovci, kde si nasazujeme mačky. Teplota a zurčení vody hluboko v ledovci pod našima nohama Honzu uprostřed noci nenechávalo klidným, a tak nás hnál k pevné skále. Po další půl hodině jsme u odtrhovky, kterou s pomocí cepinů přelézáme.

Úvodní skalní pasáž s lehkým, ale pěkným lezením, snadno překonáváme. Začíná svítat. I další lezení je celkem jednoduché a rychle postupujeme vzhůru. Cesta je docela dobře odjištěná. Okolo sedmé ráno dáváme pauzu na malou rychlou sváču v sedle před

Jedna z mnoha věžiček na traverzu na Lauteraarhorn.

závěrečnou strmější částí výstupu. Po osmé pak dorážíme na vrchol – s ostatními spolulezci si gratulujeme k výstupu, kocháme se úžasnými výhledy, zároveň však tušíme, že jsme na rozdíl od nich asi ve třetině a to nejlepší nás teprve čeká.

POCTIVÉ LEZENÍ

Na hřebeni, spojujícím Schreckhorn a Lauteraarhorn, vidíme ještě dvě dvojice před námi, jinak to všichni otáčejí zpět a stejnou cestou se vrací na Schreckhornhütte. Spokojení s časem z prvního checkpointu vyrazíme vstříc dalšímu dobrodružství na hřebeni, i když Honza dumá nad tím, proč bychom na něm měli strávit dalších 5-6 hodin.

První část sestupu z vrcholu až skoro k sedlu Schrecksattel ubíhá překvapivě rychle. Až závěrečná pasáž sestupu do sedla je trochu náročnější. Ale to nejlepší teprve začíná. Na celém hřebenu jsou asi dvě místa s eránním jištěním, jinak si musíme poradit sami, a hlavně snad ani jedna z mnoha věžiček nejde oblézt, takže je všechny poctivě přelézáme vrchem. Lezení je krásně exponované a o něco těžší než při výstupu na Schreckhorn. Naštěstí nám přeje počasí a je celkem příjemná teplota. Okolo 14. hodiny konečně zdoláváme poslední z nekonečného množství věžiček a vystupujeme na Lauteraarhorn. Honza si na hřebenu docela dost zavodil.

Dle průvodce jsme v časovém limitu. Po krátkém průzkumu Honza vybírá ten správný ze tří hřebenů vedoucích z vrcholu dolů. Začínáme sestupovat – volíme variantu přes Gneisgrat s pozdějším

traverzem jižní stěnou zvaným Schraubengang na jihozápadní hřeben. Zpočátku je kvalita skály dobrá, ale postupně se výrazně zhoršuje. Je důležité zůstat na hřebenu a orientovat se podle nejpevnější skály a občasných škrábanců maček. Také netušíme, že to nejhorší nás teprve čeká.

KDO HLEDÁ, NAJDE

Hlídáme nadmořskou výšku, abychom nezapomněli včas nastoupit do traverzu stěnou a přejít na druhý hřeben. Schraubengang trefujeme, podbíháme celou jižní stěnu Lauteraarhornu a následuje hledání sestupové cesty v jihozápadním hřebeni. Postupně zjišťujeme, že po hřebeni to nepůjde a budeme muset sestoupit trochu níže do stěny. Kvalita skály je tu mizerná a co chvíli nám zůstane něco v ruce. Hledáme slaňovací tyče, které nám postup tímto nepřijemným terénem aspoň trochu ulehčí. Tady se ukazuje klíčové, že si večer Honza sestupovou cestu z Lauteraarhornu studoval a zároveň nafotil na mobil. Ani tak nebylo hledání snadné. Pod sebou vidíme ranní výstupovou trasu po ledovci a jsme celkem rádi, že jsme ji absolvovali za tmy. Je na ní spousta rozšklebených trhlin, mezi nimiž se klikatí naše stopa.

Ze stěny se opětovně vracíme na hřeben. Trvá nám snad dvě hodiny než dorazíme do suťoviska, kde tušíme, že to nejhorší už je za námi. Ale ještě nemáme vyhráno, musíme sestoupit 800 metrů dolů na ledovec, přes něj pak půl hodiny k závěrečnému výšvihlu na chatu, který má asi 200 výškových metrů. Na to vše nám zbývá jen malá lahev Coca-Coly. Po delším hledání místa se signálem volá Honza na chatu, ať o nás nemají strach a nezapomenou na nás s večerí – je jasné, že to na 18.30 nestíháme.

Stup na ledovec je nekonečný, metry ubývají pomaleji, než by si naše prázdné žaludky představovaly, a tak si občas trochu zanařádáme na výškoměr v hodinkách a suneme se z kopce dál. Sem tam uděláme nějakou fotku, protože výhledy v kombinaci s počasím tvoří neskutečnou nádhru. Okolo půl osmé dorážíme na ledovec a o půl deváté se pak doslova vyplázím závěrečným stoupekem na chatu, kde už na mě povykuje Honza s plechovkou piva v ruce. Hotovo!!! Za chvíli sedíme u kompletní čtyřchodové večere a spíše, než pivo popijíme, tak ho spokojeně cucáme.

VÝSTUP KONČÍ V LANOVCE

Druhý den pak vyrážíme směr údolí. Ten nahoře nám další půl den hezkého počasí nedopřál, takže za skoro gore-texového počasí sestupujeme do Grindelwaldu. Obzvláště opatrní musíme být hlavně v pasážích s hladkými a mokrymi plotnami, protože řetězy a kramle jsou na několika místech opravdu exponované. Uklouznutí by znamenalo náš konec. Nakonec se v bezpečí kabinkové lanovky do Grindelwaldu v nás rozlévá úžasný pocit ze včerejší túry. 🏔️

JAN „HONZÁNY“ NOVOTNÝ

Horský vůdce UIAGM

„V povolání Horského vůdce se propojila moje učitelská náтура a mé nejmilejší činnosti – lezení a lyžování!

A je úplně jedno, zda je to na drsném vyhlášeném pískovci našich skal či ve velké alpské stěně.“

Více na www.mountainguide.agency

SKÁLY ČR

DATABÁZE A MOBILNÍ APLIKACE

15 000 skal, 97 000 lezeckých cest

